

Dr Piotr Pietrasz

Uniwersytet w Białymstoku
ORCID: 0000-003-0471-5110
e-mail: p.pietrasz@uwb.edu.pl

Sądowa kontrola działania i zaniechania Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych

Court control of actions and omissions of the President of the Office of Competition and Consumer Protection within the framework of the proceedings on excessive delay in the provision of cash benefits

Streszczenie

Celem artykułu jest dokonanie wykładni art. 13v ust. 10 ustawy z 8.03.2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w kontekście problematyki sądowej kontroli działania i zaniechania Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Dokonując prokonstytucyjnej wykładni tego przepisu, autor doszedł do wniosku, że kontroli sądu administracyjnego podlegają nie tylko decyzje Prezesa Urzędu ale również inne formy działania tego organu administracyjnego podejmowane w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, a także jego bezczynność i przewlekłe prowadzenie tego postępowania.

Słowa kluczowe: postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, sądowa kontrola administracji

JEL: K23, K40

Uwagi wstępne

Zamierzeniem autora jest dokonanie wykładni art. 13v ust. 10 ustawy z 8.03.2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (dalej jako u.p.n.o.)¹ w kontekście problematyki sądowej kontroli działania i zaniechania Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Abstract

The purpose of the article is to interpret art. 13v section 10 of the Act of 8.03.2013 on counteracting excessive delays in commercial transactions in the context of the issue of judicial control of the action and omissions of the President of the Office of Competition and Consumer Protection within the framework of the proceedings on excessive delays in the performance of cash benefits. By making a pro-constitutional interpretation of this provision, the author came to the conclusion that not only the decisions of the President of the Office of Competition and Consumer Protection, but also other forms of action of this administrative body taken within the framework of proceedings on excessive delay in the provision of financial benefits, as well as its inactivity and protracted conduct of these proceedings are subject to the control of the administrative court.

Keywords: proceedings on excessive delay in the payment of cash benefits, judicial control of administration

Zgodnie z art. 13v ust. 10 u.p.n.o., przepisów działu IVa w tytule VII, księdze pierwszej, części pierwszej ustawy z 17.11.1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (dalej jako k.p.c.)² nie stosuje się. Od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezesa Urzędu), o których mowa w ustawie, przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

W zdaniu pierwszym zacytowanego powyżej przepisu wyłączono zastosowanie przepisów k.p.c., w tym również art. 479²⁸ § 1 k.p.c.³, regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz w sprawie praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową, związanych z rozpoznawaniem środków zaskarżenia na akty i czynności podejmowane przez Prezesa Urzędu. Nasuwa się jednak podstawowe pytanie, do czego odnosi się owo wyłączenie zastosowania przepisów k.p.c. Odpowiadając na tak postawione pytanie, można dojść do wniosku, że przepisów działu IVa w tytule VII, księdze pierwszej, części pierwszej k.p.c. nie stosuje się do postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, które zostało uregulowane w art. 13c–13y u.p.n.o.

Z kolei ze zdania drugiego art. 13v ust. 10 u.p.n.o. wynika, że decyzje Prezesa Urzędu, o których mowa w ustawie, poddano kontroli wojewódzkiego sądu administracyjnego. Kontrolę taką uruchamia skarga do sądu administracyjnego. Przy czym przepis ten precyzuje, że skarga przysługuje wyłącznie od decyzji Prezesa Urzędu, o których mowa w ustawie.

W uzasadnieniu projektu ustawy z 4.07.2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych⁴ wyjaśniono, że droga procesu cywilnego do skarżenia decyzji Prezesa Urzędu — właściwa dla postępowania antymonopolowego — została wprost wyłączona ze względu na systemową prawidłowość skarżenia decyzji wydanych na podstawie k.p.a. w postępowaniu sądowoadministracyjnym (uzasadnienie do rządowego projektu).

Zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 184 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (dalej: Konstytucji RP)⁵ Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują, w zakresie określonym w ustawie, kontrolę działalności administracji publicznej. Trafnie podnosi się w doktrynie, że przepis ten ma doniosłe znaczenie w wykładni art. 177 Konstytucji RP, zgodnie z którym sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów. Wynikające z tego przepisu domniemanie właściwości sądów powszechnych nie obejmuje właściwości sądów administracyjnych. Natomiast z art. 184 Konstytucji RP — co należy podkreślić — w odniesieniu do sądowej kontroli administracji, wynika domniemanie właściwości sądów administracyjnych. Oznacza to, że w przypadku milczenia ustawodawcy sprawa mieszcząca się w pojęciu „kontroli administracji publicznej” należy do właściwości sądu administracyjnego (zob. Wiącek, 2016, s. 1090). Ponadto zasadnie zwraca się uwagę, że kontrola sądu powszechnego wobec administracji i jej aktów może być podjęta jedynie wtedy, gdy jest ona wyraźnie dopuszczona przez konkretne regulacje prawne (zob. Jagielski, 2012, s. 150).

Decyzje wydawane w postępowaniu uregulowanym w art. 13c–13y u.p.n.o. i ich sądowa kontrola

Na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych Prezes Urzędu

otrzymał kompetencje do wydania wymienionych poniżej decyzji.

Po pierwsze, na podstawie art. 13t ust. 1 u.p.n.o. Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć na określony podmiot, także w przypadku gdy nie jest stroną transakcji handlowej, administracyjną karę pieniężną w określonej wysokości, jeżeli podmiot ten: 1) nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 13f u.p.n.o. lub udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd; 2) uniemożliwia lub utrudnia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 13i u.p.n.o.

Po drugie, na podstawie art. 13v ust. 1 u.p.n.o. w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania Prezes Urzędu nakłada na nią, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną.

Po trzecie, innego rodzaju decyzje Prezes Urzędu wydaje na podstawie art. 13v ust. 4 oraz art. 13v ust. 11 u.p.n.o. Są to mianowicie decyzje o zwrocie nadpłaconej kary.

Sprawy dotyczące nakładania administracyjnych kar pieniężnych na podmioty, które nadmiernie opóźniają się w spełnieniu swoich świadczeń pieniężnych wobec kontrahentów oraz dotyczące zwrotu takich kar mają publiczno-prawny charakter. Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w zakresie nakładania i zwrotu administracyjnych kar pieniężnych reguluje stosunki prawne pomiędzy organem administracyjnym a jednostką pozostającą poza strukturami administracji publicznej. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej jako u.o.k.)⁶ Prezes Urzędu jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów. Stąd też są to stosunki administracyjno-prawne o charakterze zewnętrznym. Istota regulacji kształtujących te stosunki wiąże się natomiast z wykreowaniem instrumentów prawnych służących państwu do wymuszania (w obawie przed sankcją) dokonywania płatności w terminie. Taka regulacja oddziałuje oczywiście na sferę prywatnoprawną uczestników obrotu gospodarczego.

Należy zauważyć, że art. 13v ust. 10 u.p.n.o. nie precyzuje zasad wnoszenia skargi do sądu administracyjnego ani też nie wskazuje procedury, w której skarga powinna być rozpoznana. W szczególności nie odsyła do stosowania ustawy z 30.08.2002 r. — Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako p.p.s.a.)⁷.

Ze względu na wynikające z art. 13v ust. 10 u.p.n.o. wyłączenie zastosowania określonych przepisów k.p.c. do postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych należy dojść do wniosku o zastosowaniu w tym przypadku przepisów p.p.s.a. Za zastosowaniem tego aktu prawnego przemawia powołany już art. 184 Konstytucji RP oraz art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a., zgodnie z którym kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne.

Kontrola decyzji administracyjnej organu administracyjnego dokonywana przez sąd administracyjny obejmuje postępowanie poprzedzające jej wydanie, czyli wszystkie

czynności faktyczne i prawne podejmowane przez organ administracyjny w celu rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy administracyjnej w tej formie.

Odnosząc się do specyfiki postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych kontrolą sądu administracyjnego powinny być objęte również czynności podejmowane w ramach kontroli administracyjnej przeprowadzanej w toku takiego postępowania administracyjnego. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 13i ust. 1 u.p.n.o. w toku postępowania może być przeprowadzona przez upoważnionego pracownika Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Inspekcji Handlowej kontrola u podmiotu, o którym mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie jest on stroną transakcji handlowej, w zakresie objętym tym postępowaniem.

Podkreślenia wymaga, że w trakcie kontroli administracyjnej kontrolujący dokonują szeregu czynności, przede wszystkim o charakterze materialno-technicznym. W toku kontroli mogą być dokonane istotne ustalenia dowodowe, które w dalszej kolejności mogą być wykorzystane przy wydawaniu decyzji administracyjnej. Prawdopodobnie czynności dokonywanych w toku kontroli może mieć zatem znaczenie dla zgodności z prawem decyzji wydanej w toku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu.

Kolejna wątpliwość dotyczy sądowej kontroli decyzji wydawanych przez Prezesa Urzędu w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, jednakże w trybach nadzwyczajnych uregulowanych w k.p.a. Mając na uwadze powoływane powyżej regulacje, w tym art. 13v ust. 10, art. 184 Konstytucji RP oraz art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a., a także art. 13q u.p.n.o., zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania stosuje się przepisy k.p.a., nasuwa się wniosek, że kontroli sądu administracyjnego można poddać decyzje Prezesa Urzędu, o których mowa w u.p.n.o., wydane zarówno w trybie zwykłym, jak i w trybach nadzwyczajnych.

W odniesieniu do sądowej kontroli decyzji wydawanych przez Prezesa Urzędu w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych nie znajdzie zastosowania art. 3 § 2a p.p.s.a., zgodnie z którym sądy administracyjne orzekają także w sprawach sprzeciwów od decyzji wydanych na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. Ze względu na brak dewolutywności wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Prezes Urzędu nie może wydać decyzji na podstawie wyżej wymienionego przepisu prawa.

Postanowienia wydawane w postępowaniu uregulowanym w art. 13c–13y u.p.n.o. i ich sądowa kontrola

Ani art. 13v ust. 10 u.p.n.o., ani też inny przepis tego aktu prawnego nie rozstrzyga kwestii sądowej kontroli postanowień wydawanych przez Prezesa Urzędu w toku postępowania w sprawach nadmiernego opóźniania się ze spełnia-

niem świadczeń pieniężnych. W toku takiego postępowania organ administracyjny wydaje natomiast postanowienia, których podstawy prawne są ujęte w kilku aktach prawnych.

W pierwszej kolejności należy wskazać postanowienia wydawane na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (np. postanowienie o wszczęciu postępowania — art. 13e ust. 2 u.p.n.o.; postanowienie o umorzeniu postępowania — art. 13u u.p.n.o.). Postanowienia są wydawane również na podstawie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (np. postanowienie o ograniczeniu prawa wglądu do materiału dowodowego — art. 69 ust. 1 u.o.k. w związku z art. 13h u.p.n.o., zgodnie z którym w postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy art. 51–61, art. 69, art. 71–73, art. 74, art. 77, art. 78 i art. 80 u.o.k.). W dalszej kolejności należy wymienić postanowienia wydawane na podstawie przepisów ustawy z 6.03.2018 r. — Prawo przedsiębiorców (dalej jako u.p.p.)⁸ (np. wydawane po rozpatrzeniu sprzeciwu postanowienie o odstąpieniu od czynności kontrolnych lub o kontynuowaniu czynności kontrolnych — art. 59 ust. 7 u.p.p. w związku z art. 13p u.p.n.o., zgodnie z którym do kontroli przeprowadzanej na podstawie art. 13i ust. 1 u.p.n.o. stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 u.p.p., z wyłączeniem przepisów art. 54 i art. 55 tej ustawy). Ostatnim aktem prawnym, którego przepisy stanowią podstawę prawną do wydawania postanowień w toku postępowania w sprawach nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych jest k.p.a. (np. postanowienie o sprostowaniu z urzędu błędu pisarskiego — art. 113 § 1 k.p.a.; postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania lub uchybienie terminu do wniesienia odwołania — art. 134 k.p.a.; przepisy te mają zastosowanie w związku z art. 13q u.p.n.o.).

Wśród postanowień wydawanych w toku postępowania w sprawach nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych są postanowienia, na które przysługuje zażalenie (np. postanowienie o sprostowaniu z urzędu błędu pisarskiego — art. 113 § 1 k.p.a., postanowienia kończące postępowanie (np. postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania lub uchybienie terminu do wniesienia odwołania — art. 134 k.p.a.), a także postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie ani też żaden inny środek prawny, czyli niezaskarżalne (np. postanowienia wydawane w postępowaniu dowodowym).

Postanowienia niezaskarżalne podlegają pośredniej kontroli sądu dokonywanej wraz z kontrolą decyzji administracyjnych. Nasuwa się natomiast wątpliwość dotycząca poddania sądowej kontroli pozostałych kategorii postanowień. Ustawodawca w art. 13v ust. 10 u.p.n.o. z jednej strony wyłączył stosowanie przepisów k.p.c. regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz w sprawie praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową, związanych z rozpoznawaniem środków zaskarżenia, w tym od postanowień wydawanych przez Prezesa Urzędu. Z drugiej jednak strony nie wskazał wprost na możliwość zaskarżenia do sądu administracyjnego postanowień, tak jak uczynił to w odniesieniu do decyzji administracyjnych.

Niezależnie od powyższego spostrzeżenia, mając na uwadze dokonane wcześniej ustalenia w zakresie charakteru stosunków prawnych regulowanych przez ustawę o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz wynikającą z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP zasadę prawa do sądu oraz art. 184 Konstytucji RP, należy dojść do wniosku o dopuszczalności drogi sądowej i zastosowaniu w tym przypadku art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty. Kontrolą sądu administracyjnego objęte są zatem wyżej wymienione kategorie postanowień wydawanych w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i to niezależnie od tego, w jakiej ustawie zawarta jest podstawa prawna danego postanowienia.

Sądowa kontrola bezczynności organu i przewlekłości postępowania prowadzonego na podstawie art. 13c–13y u.p.n.o.

Ostatnie zagadnienie dotyczy sądowej kontroli bezczynności Prezesa Urzędu i przewlekłości postępowania na gruncie postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Zagadnienie to jest szczególnie istotne zwłaszcza z perspektywy postępowań prowadzonych w celu wydania przez Prezesa Urzędu decyzji na podstawie art. 13v ust. 4 oraz art. 13v ust. 11 u.p.n.o., czyli decyzji o zwrocie nadpłaconej kary.

Również w tym przypadku, ze względu na wyłączenie stosowania przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz w sprawie praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową oraz mając na uwadze dokonane ustalenia w zakresie charakteru stosunków prawnych regulowanych przez ustawę o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, wynikającą z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP zasadę prawa do sądu, a także art. 184 Konstytucji RP, należy dojść do wniosku o dopuszczalności drogi sądowej i zastosowaniu w tym przypadku art. 3 § 2 pkt 8 i 9 p.p.s.a. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 3 § 2 pkt 1–4 p.p.s.a. oraz skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w art. 3 § 2 pkt 1–3 p.p.s.a. aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej odnoszących się do uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w k.p.a. oraz postępowań określonych w działach IV, V

i VI ustawy z 29.08.1997 r. — Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw⁹.

Na odrębną uwagę zasługuje art. 59 ust. 14 u.p.p., który na podstawie art. 13p u.p.n.o. ma zastosowanie do kontroli przeprowadzanej na podstawie art. 13i ust. 1 u.p.n.o. Zgodnie z tym przepisem w razie przewlekłości czynności kontrolnych, po wydaniu postanowienia, o którym mowa w art. 59 ust. 9 pkt 1 u.p.p., czyli postanowienia utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie wydane w następstwie rozpatrzenia sprzeciwu, przedsiębiorca może wnieść do sądu administracyjnego skargę na przewlekłe prowadzenie kontroli. Wniesienie skargi nie powoduje wstrzymania czynności kontrolnych. Do skargi, o której mowa w art. 59 ust. 14 u.p.p., stosuje się odpowiednio przepisy p.p.s.a., co wynika z art. 59 ust. 15 u.p.p.

Wnioski

Rozważania przeprowadzone w artykule pozwalają na wyprowadzenie wniosku o wadliwości konstrukcji art. 13v ust. 10 u.p.n.o., który zamiast regulować precyzyjnie zagadnienie sądowej kontroli działania i zaniechania Prezesa Urzędu w ramach postępowania w sprawach dotyczących przeciwdziałania nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, generuje zbędne wątpliwości interpretacyjne w płaszczyźnie prawa jednostki do sądu. Na aprobatę zasługuje zdanie pierwsze art. 13v u.p.n.o., które wyklucza zastosowanie k.p.c., a w konsekwencji również właściwość sądów powszechnych w omawianych sprawach. Wykluczenie to jest istotne ze względu na postanowienia art. 81 ust. 1 u.o.k., zgodnie z którym od decyzji Prezesa Urzędu przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie — sądu ochrony konkurencji i konsumentów w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia. W konsekwencji zasadne jest przyjęcie wynikającej z art. 184 Konstytucji RP zasady sądowej kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne w ramach określonych w art. 3 § 2 p.p.s.a. Wobec powyższego zdanie drugie art. 13v u.p.n.o. jest zbędne, a nawet — patrząc z punktu widzenia precyzyjności przepisów prawa — szkodliwe. W przepisie tym sądowej kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne poddano wyłącznie decyzje Prezesa Urzędu, ignorując jednocześnie inne formy działania tego organu, nie wspominając o sądowej kontroli zaniechania działania. Taka konstrukcja art. 13v ust. 10 u.p.n.o. stoi w opozycji do art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Dokonując prokonstytucyjnej wykładni art. 13v ust. 10 u.p.n.o., należy zatem zająć stanowisko, że sądowej kontroli na zasadach przewidzianych w p.p.s.a. podlegają nie tylko decyzje Prezesa Urzędu ale również inne formy działania tego organu administracyjnego podejmowane w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, a także jego bezczynność i przewlekłe prowadzenie tego postępowania.

Przypisy/Notes

¹ Dz.U. z 2019 r., poz. 118.

² Dz.U. z 2019 r., poz. 1460 z późn. zm.

³ Zgodnie z art. 479²⁸ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy w Warszawie — sąd ochrony konkurencji i konsumentów jest właściwy w sprawach: 1) odwołań od decyzji Prezesa Urzędu; 2) zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa Urzędu w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów lub przepisów odrębnych; 2a) zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa Urzędu w sprawie rozpatrzenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 59 ustawy z 6.03.2018 r. — Prawo przedsiębiorców; 3) zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa Urzędu w postępowaniu zabezpieczającym prowadzonym na podstawie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów; 4) zażaleń na postanowienia wydawane w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym w celu wykonania obowiązków wynikających z decyzji i postanowień wydawanych przez Prezesa Urzędu; 5) zażaleń, o których mowa w art. 105m i w art. 105p ustawy z 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów; 6) zażaleń, o których mowa w art. 22 ustawy z 15.12.2016 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.

⁴ Dz.U. poz. 1649.

⁵ Dz.U. z 1997 r., poz. 78 z późn. zm.

⁶ Dz.U. z 2019 r., poz. 369 ze zm.

⁷ Dz.U. z 2019, poz. 2325.

⁸ Dz.U. poz. 1292.

⁹ Dz.U. z 2019 r., poz. 900.

Bibliografia/References

Literatura/Literature

Jagielski, J. (2012). *Kontrola administracji publicznej*. Warszawa: LexisNexis.

Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, druk sejmowy nr 3475/VIII kadencji Sejmu RP.

Wiącek, M. (2016). Komentarz do art. 184. W: M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP, Tom II, Komentarz. Art. 87–243*, Warszawa: C.H. Beck.

Akty Prawne/Legal acts

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. z 1997 r., poz. 78 z późn. zm.).

Ustawa z 17.11.1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1460 z późn. zm.).

Ustawa z 29.08.1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r., poz. 900).

Ustawa z 30.08.2002 r. — Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019, poz. 2325).

Ustawa z 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2019 r., poz. 369 z późn. zm.).

Ustawa z 8.03.2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2019, poz. 118).

Ustawa z 6.03.2018 r. — Prawo przedsiębiorców (Dz.U. poz. 1292).

Ustawa z 4.07.2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz.U. poz. 1649).

Dr Piotr Pietrasz

Doktor nauk prawnych. Adiunkt w Katedrze Prawa i Postępowania Administracyjnego na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Dr Piotr Pietrasz

Doctor of Legal Sciences. Assistant Professor in the Department of Law and Administrative Proceedings at the Faculty of Law of the University of Białystok, Judge of the Supreme Administrative Court in Warsaw.

PWE poleca

zapowiedź

Książka przedstawia wielopłaszczyznowe ujęcie zarządzania projektami współfinansowanymi z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej w kontekście rozwoju regionalnego. W obliczu bieżącej debaty o przyszłości polityki spójności UE i formułowanych argumentów o nowych kierunkach interwencji strukturalnej, które implikują zmiany na wszystkich poziomach rozwoju regionalnego, problem podjęty w pracy należy uznać za aktualny i ważny dla dyscypliny nauk o zarządzaniu.

Publikacja może być przydatna zwłaszcza dla pracowników urzędów centralnych i regionalnych w Polsce ubiegających się o projekty finansowane z funduszy Unii Europejskiej. Jest ona adresowana również do pracowników naukowych, doktorantów oraz studentów i słuchaczy szkół menedżerskich i programów MBA. Zalecić ją można również do wykorzystania przez środowisko biznesu jako pomoc w określaniu kierunków rozwoju przedsiębiorstw w kontekście możliwości uzyskania finansowania zgodnie z priorytetami wspieranymi w strategicznych programach Unii Europejskiej i Polski.

www.pwe.com.pl